

A Fővárosi Ítéltábla a **felszámoló neve (felszámoló címe** felszámolóbiztos: **felszámolóbiztos neve)** megbízásából eljáró **felperesi képviselő** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,

a **I. r. alperesi képviselő** által képviselt I.rendű alperes neve (**I. r. alperes címe**) alperes ellen, jognyilatkozat érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2020. május 25. napján meghozott 7.G.40.098/2018/29. számú ítélete ellen,

az alperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban – 2020. november 4. napján tartott tárgyaláson – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy a felperesnek a 10.000.000 (tízmillió) forint prémium és törvényes késedelmi kamata megfizetésére irányuló kereseti kérelmét elutasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 1.240.000 (egymillió-kétszáznegyvenezer) forint áfát is magában foglaló első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból és fellebbezési illetékből álló perköltséget.

Az államnak az állami adóhatóság külön felhívására a felhívásban megjelölt módon és számlára a felperes 600.000 (hatszázezer) forint, az alperes pedig 120.000 (százhuszezer) forint elsőfokú eljárási illetéket köteles megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000.000 forint tőkét és ennek 2015. március 20. napjától a kifizetés napjáig járó késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.000.000 forint tőkét és ebből 1.000.000 forint után 2015. január 9. napjától a kifizetés napjáig járó késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 1.000.000 forint tőke után 2015. április 9. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel

érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megyegegyező mértékű késedelmi kamatát, és 762.000 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 720.000 forint illetéket.

- [2] Határozata indokolásában megállapított tényállás szerint a felperesi gazdasági társaság a 2013. november 14. napján hozott taggyűlési határozatban az alperes, mint a felperes ügyvezetője részére prémium feladatot tűzött ki a, helyrajzi szám alatti beruházáshoz kötődően. A határozat rendelkezése értelmében, amennyiben a beruházás műszaki megvalósulásának teljes készültsége és az apartmanház ingatlanjainak 100%-os eredményes értékesítése az alperes részéről teljesül, a felperes jogosult részére 10.000.000 forint prémiumot kifizetni.
- A 2015. február 26. napján tartott taggyűlésen hozott határozat szerint az alperes a prémium feladatot elvégezte, így a felperes kifizethet a részére 10.000.000 forintot.
2015. március 19. napján az alperes részére – a taggyűlési határozat alapján – 10.000.000 forint átutalással kifizetésre került.
- Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes adóbevallásában ez bruttó 16.000.000 forint bér jellegű kifizetésként jelent meg.
- Rögzítette, az alperes a taggyűlési határozatok meghozatala idején a felperes törvényes képviselője és a 2015. február 26. napján tartott taggyűlés idején a felperes tagja volt.
- A 2014. december 31. napi fordulónappal készült mérleg szerint a felperes adózott eredménnyel nem rendelkezett.
2015. február 10. napján kelt 14.Gpkf.44.746/2014/2. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla ideiglenes intézkedéssel kötelezte a felperest 227.737.590 forint megfizetésére a jelen perben nem álló **1. társaság** (a továbbiakban: **1. társaság.**) részére.
- Rögzítette azt is, hogy a balatonfüredi helyrajzi szám alatti ingatlanon létrehozandó lakások eladásával kapcsolatos jogügyletekben való közvetítésre 2012. február 22. napján a felperes és a perben nem álló **2. társaság** ingatlanközvetítői szerződést kötött. A szerződés szerinti megbízási díj az adásvételi szerződésben meghatározott vételár 4%-a + áfa volt, ennek alapján a megbízott 2014. január 20. és 2014. december 16. napja között összesen 100.720.000 forint jutalékról állított ki számlát a felperes részére. Az ingatlanközvetítői szerződést a felperes a Budapest Környéki Törvényszék előtt megtámadta, amely per jelenleg is folyamatban van a 7.G.40.097/2018. szám alatt. A **2. társaság**-nek megalakulásától kezdve törvényes képviselője I.rendű alperes neve és II.rendű alperes neve, akik a megalakulástól 2012. február 21. napjáig tagjai is voltak a társaságnak. A **2. társaság**. megalakulásától 2014. május 7. napjáig volt tagja a felperesi társaságnak.
- [3] A tényállás további részét képezte, hogy az alperes két esetben 1.000.000-1.000.000 forint tagi kölcsön vett fel a felperestől a 2015. április 9. napján és 2015. január 9. napján kelt tartozáselismerő nyilatkozatok szerint.
- A felperessel szemben a 2015. június 17. napján benyújtott kérelem alapján 2015. június 25. napjától 2016. május 5. napjáig csődeljárás volt folyamatban és 2016. május 5. napjától kezdődően pedig felszámolás hatálya alatt áll. A felszámoló a kölcsönszerződéseket a Cstv. 47. § (1) bekezdése alapján a 2016. október 13. napján kelt levelével felmondta.
- [4] A felperes az egyik kereseti kérelmében az alperest 10.000.000 forint tőke és ennek 2015. március 20. napjától számított, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-a szerinti késedelmi kamat visszafizetésére kérte kötelezni, keresetét elsődlegesen a Ptk. 3:184. § (3) bekezdésére alapította. Ennek körében előadta, hogy a felperes saját tőkéje 2014. december 31. és 2015. december 31. napján is negatív volt, így a saját tőke összege már a kifizetést megelőzően sem érte el a társaság törzstőkéjét. Álláspontja szerint a prémium kifizetés mögött valós többlet teljesítés nem állt, úgy vélte, az ingatlan projekt lebonyolítására létrehozott társaság

ügyvezetőjének a teljes műszaki készség elérésének a biztosítása és a létrehozott ingatlanok 100%-os értékesítése alapvető feladata. A felperes ezen túlmenően az alperes érdekeltségi körébe tartozó harmadik személy, a **2. társaság**, részére 100.000.000 forint összegben fizetett ki ezen feladat elvégzéséért ingatlanközvetítői jutalékot.

A prémium kifizetésre vonatkozó felperesi taggyűlsi határozatot másodlagosan a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján is támadta.

- [5] A második kereseti kérelme vonatkozásában a felperes az alperest 2.000.000 forint és annak kamatai visszafizetésére kérte kötelezni, elsődlegesen a Ptk. 6:383. §-a, másodlagosan a Ptk. 3:184. § (3) bekezdése alapján.
- [6] Az alperes a felperes kereseteinek elutasítását kérte. A felperes első keresete vonatkozásában azzal védekezett, hogy a prémium visszafizetési kötelezettsége nem áll fenn, mivel 2015. évben a beruházás befejezésével és az ingatlanok értékesítésével a felperes adózott eredményt produkált volna. Csődeljárás hiányában 2015. februárjában a felperes gazdálkodása működési eredménnyel zárult volna.
A prémium kifizetése alapjául – álláspontja szerint – ebben az ágazatban és üzleti területen nem szokványos feltételként került meghatározásra a teljes műszaki készség és a 100%-os értékesítés, ez nem olyan kikötés, ami az ügyvezető munkakörébe tartozó lenne és általános, elvárt teljesítmény szint lenne minden vezető tisztségviselővel szemben. Hivatkozott arra, hogy a kifizetés bér jellegű volt, ezért a Ptk. 3:184. § (3) bekezdése alapján nem követelhető vissza.
Megalapozatlannak találta azt a felperesi állítást, hogy a felperessel szemben lejárt és olyan kiegyenlítetlen követelések álltak fenn, amelyek okán a prémium kifizetésének célja a hitelezők előli fedezet elvonása lett volna.
- [7] A felperes első kereseti kérelme másodlagos jogcímével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a társasági határozat nem minősül olyan jognyilatkozatnak, ami a Cstv. 40. §-a alapján támadható lenne. Állította, hogy a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdésében meghatározott 90 napos keresetindítási határidőt elmulasztotta, mivel a felszámoló már 2016. május 24-én a ... Járási Földhivaltól beszerezett irat szerint úgy nyilatkozott, hogy megismerte a felperest érintő valamennyi iratot és tájékozott volt a felperes vagyon helyzetéről.
- [8] A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjában írt feltételek hiányára hivatkozva előadta, hogy a felperes határozatai a Cstv. 40. §-a alapján nem támadhatók, azok jogi jellege, illetve a Ptk. 3:36. §-ában foglalt jogvesztő határidő eltelte miatt sem. A prémium elfogadásának feltételei megállapítása idején a felperesnél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem állt fenn, mivel vagyona és az értékesítésből fakadó jövőben esedékes követeléseai legalább 200.000.000 forint vagyoni eszközben testesültek meg.
- [9] A felperes második kereseti kérelme körében sem találta megállapíthatónak a kölcsön visszakövetelésének a feltételeit. Ennek alátámasztásául arra hivatkozott, hogy „az alperes által nyújtott kölcsön a társaság működéséhez és beruházása megvalósításához szükséges forrásként szolgált, amely sem szerződéses rendelkezése, sem a könyvekben való besorolása során nem rendelte a számviteli törvény szerinti hátrasorolt megkülönböztetéssel címkézni azt”.
A kölcsön visszavételére nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben került sor.
- [10] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseteit megalapozottnak találta. Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes részére a taggyűlési határozat alapján milyen jogcímen került kifizetésre a 10.000.000 forint. Megállapította, hogy ez a kifizetés nem tartozik a Ptk. 3:184. §-ának hatálya alá, figyelemmel

arra, hogy a felperes adóbevallásában az alperes részére a taggyűlési határozat alapján kifizetett 16.000.000 forint bér jellegű kifizetésként került feltüntetésre. A társasági működéssel összefüggő, így különösen a munkaviszonyból eredő munkabér kifizetéseket pedig a Ptk. nem vonja rendelkezés hatálya alá.

- [11] Értékelése szerint a felperes az eljárás során az adóbevallás tartalmával szemben nem bizonyította azt, hogy az alperes részére ez az összeg nem bér jellegű juttatásként került kifizetésre. Mindezek alapján a kifizetés visszakövetelésére a Ptk. 3:184. § (3) bekezdése alapján nem látott lehetőséget annak ellenére, hogy a Ptk. 3:184. § (1) bekezdésében írt feltételek fennállása – álláspontja szerint – egyébként megállapíthatók.
- [12] Az első kereseti kérelem másodlagos jogcíme tekintetében az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes 2013. november 14. és 2015. február 26. napján tartott taggyűlési határozatai olyan jognyilatkozatnak tekinthetők-e, amelyek a Cstv. 40. §-a alapján támadhatóak. A Ptk. 6:4. § (1), 3:91. § (1) bekezdése értelmezésével arra a következtetésre jutott, hogy a gazdasági társaság határozata egy „speciális jognyilatkozat, amelyben a gazdasági társaság döntései testesülnek meg”. A taggyűlési határozatot a Cstv. 40. §-a alapján támadhatónak találta, mivel annak ellenkezője sem a Ptk. 3:91. §, sem pedig a csődtörvényi rendelkezésekből nem következik. A megtámadási határidő vonatkozásában – az alperes álláspontjával ellentétben – nem találta alkalmazhatónak a Ptk. 3:36. §-ában meghatározott határidőt, mert a Cstv. speciális megtámadási határidőt ír elő, ezért ez a szabály az irányadó. Ennek okán a Cstv. 40. §-ban előírt 90 napos perindítási határidő megtartását vizsgálta és megállapította, hogy a felperes nem ismerhette meg a gazdasági társaság teljes iratanyagát 2016. március 24. napján a földhivatali eljárás során. Az alperes állításával szemben a felperes előadását elfogadva megállapította, hogy a felszámoló a 2016. június 5. napján megtartott felszámolási nyitó tárgyaláson jutott a taggyűlési határozatok birtokába és ezen időponttól a 90 napos határidőn belül került sor a perindításra.
- [13] A Cstv. 40. § (3) bekezdésében szabályozott rosszhiszeműség és ingyenesség vélelmét alkalmazhatónak találta, ugyanis a támadott taggyűlési határozat arra irányult, hogy a felperesi társaság a tagjának, illetve a vezető tisztségviselőjének juttat prémiumot. Ennek következtében a vélelemmel szemben az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség. Az alperes által a prémium alapjául szolgáló tevékenység elvégzése körében értékelte az alperes előadását, valamint a 7.G.40.616/2014/43. számú jegyzőkönyvben foglaltakat, emellett figyelembe vette a felperes és **2. társaság** közötti perben csatolásra került 2012. február 22. napján kelt ingatlanközvetítésre vonatkozó szerződést, amelynek tartalmából megállapította, hogy az a tevékenység, amelyre tekintettel az alperesnek prémiumot fizetett, más gazdálkodó szervezettel megkötött szerződés tárgya is volt. Az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy a **2. társaság**., a felperes és az alperes a taggyűlési határozatok meghozatalakor szoros gazdasági kapcsolatban álltak egymással.
- [14] Értékelte azt a körülményt is, hogy a taggyűlés megtartására 2015. február 26. napján, míg a kifizetésre 2015. március 19. napján került sor, ugyanakkor a felperest 2015. február 10. napján kötelezte a Fővárosi Ítéltábla ideiglenes intézkedéssel 227.737.590 forint megfizetésére, amely ténnyel az alperesnek a prémium kifizetésekor tisztában kellett lennie, továbbá arról is tudomása volt, hogy 2015. június 17. napján csődeljárás lefolytatása iránti kérelem került benyújtásra a felperes nehéz gazdasági helyzete okán.
- [15] Megállapította, hogy a taggyűlési határozat alapján az alperes részére történő kifizetés a felperes vagyonát csökkentette.

- [16] Mindezekből az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a Cstv. 40. § (3) bekezdésében foglalt vélelmet sikeresen megdönteni nem tudta „így a felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján is sikeresen támadta meg a felperes 2015. február 26. napján megtartott taggyűlésen hozott döntését”. Jogkövetkezményként az eredeti állapot helyreállítása körében a Ptk. 6:112. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a taggyűlési határozat alapján felvett prémium visszafizetésére. A kamatról a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján határozott.
- [17] A felperes második kereseti kérelme körében rögzítette, hogy a felperes mint kölcsönadó és az alperes mint adós között a Ptk. 3:383. §-a szerinti határozatlan időre szóló kölcsönszerződés jött létre, amelyre vonatkozóan az alperes tartozáselismerő nyilatkozatot tett.
Az alperes nem tett eleget azon bizonyítási kötelezettségének, hogy a tartozás az elismerő nyilatkozat megtételének időpontjában nem, vagy alacsonyabb összegben állt fenn, bírósági eljárásban nem érvényesíthető követelésen vagy érvénytelen szerződésen alapult és azt sem bizonyította, hogy a kölcsönszerződésből eredő tartozását a felperes részére teljesítette. Így a felszámoló a kölcsönszerződéseket jogszerűen mondta fel a Cstv. 47. § (1) bekezdése alapján, aminek következtében kötelezte az alperest a kölcsöntartozása, valamint annak a tartozáselismerés dátumától a Ptk. 6:48. §-a szerinti kamata megfizetésére.
A pervesztes alperest kötelezte a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes perköltsége viselésére.
- [18] Rögzítette, hogy az ítéletet – a veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárási intézkedésekről szóló 74/2020. (III. 31.) Korm.rendelet 28. § (2) bekezdése alapján – tárgyaláson kívül hozta meg.
- [19] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen a kereset elutasításával az elsőfokú ítélet megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte, tekintettel arra, hogy a tényállás nem feltárt, nem megalapozott, annak kiegészítése és ennek érdekében további bizonyítás felvétele szükséges. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből téves jogi következtetést vont le, emiatt az ítélet egyrészt megalapozatlan, másrészt annak meghozatalára jogszabálysértés útján került sor.
- [20] Eljárási szabálysértésként az ítélet teljessége elvének megsértésére hivatkozott. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvényt (a továbbiakban: Pp.) 220. § (1) bekezdés d) pontjában foglaltakat. Kiemelte, hogy a 2017. április 21-ei előkészítő iratában első kereseti kérelme másodlagos jogalapja körében, a közgyűlési határozatok megtámadására irányuló keresetében kérte a prémium fizetésre vonatkozó jognyilatkozatok Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjába ütközése miatti érvénytelenségét megállapítani és az érvénytelenség jogkövetkezményként az eredeti állapot helyreállítása körében kérte az alperes kötelezését a részére kifizetett prémium visszafizetésére. Arra hivatkozott, hogy a Pp. 213. § (1) bekezdése szerint az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie valamennyi kereseti kérelemre. A Ptk. 6:112. § (1) bekezdése alapján az eredeti állapot helyreállításának kizárólag érvénytelen szerződés esetén van helye. Azáltal, hogy az elsőfokú bíróság az érvénytelenség tárgyában döntést nem hozott, a teljesség elve megsértésével hozta meg ítéletét.
- [21] További jogszabálysértésként hivatkozott a 74/2020. (III. 31.) Korm. rendeletben foglalt eljárási rend megsértésére annak okán, hogy a rendelet 97. § (2) és (6) bekezdése előírta, amennyiben egy határidő 2020. március 16. napja és 2020. április 15. napja között járna le, a lejárat határidő 2020. április 30. napja. Ezt a rendelkezést a (6) bekezdés alapján a rendelet hatályba lépését megelőzően, de a veszélyhelyzet kihirdetését (2020. március 15.) követően lejárt határidők esetében is alkalmazni kellett. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a 2020. március 10. napján tartott tárgyaláson 2020. május

5. napjára új határnapot tűzött ki és felhívta, hogy a bizonyítási teherről szóló tájékoztatásnak megfelelő bizonyítási indítványait mellőzés terhe mellett 15 napon belül terjessze elő. Ezt követően az elsőfokú bíróság a május 5. napjára kitűzött tárgyalást beállította és a 2020. április 22. napján kelt végzésével figyelmeztette a feleket, hogy a tárgyalást be kívánja rekeszteni, egyúttal megállapította azt, hogy a korábbi felhívásnak megfelelően az alperes határidőben nem terjesztett elő bizonyítási indítványt, holott a kormányrendelet értelmében az alperes részére biztosított határidő még le sem járt.

[22] Az ítélet megalapozatlansága körében előadott érvelése szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályok téves értelmezésével jutott arra a megállapításra, hogy az alapítói okirat és a taggyűlési határozat mint „jognyilatkozat”, a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján támadható. Hangsúlyozta, hogy az alapítói határozat, valamint a taggyűlés által hozott határozat nem szerződés és nem is tekinthető jognyilatkozatnak. A jogi személy határozatainak felülvizsgálatára a Ptk. 3:35. §, illetve 3:36. § rendelkezései alapján kerülhet csak sor, és erre a Ptk. a tudomásszerzéstől számított 30 napos határidőt, illetve az egyéves jogvesztő határidőt határozza meg. Álláspontja szerint ezen per megindítására a jogi személlyel szemben a Ptk. alapján van helye, nem pedig a Cstv. 40. §-a alapján. Úgy vélte, az elsőfokú bíróság minden alapot nélkülözően minősítette „speciális jognyilatkozatnak” a gazdasági társaság taggyűlési határozatát.

[23] Érvelése szerint a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti eredményes megtámadás feltételei hiányoznak. A Cstv.-ben felsorolt konjunktív feltételek közül az a) pont esetében az elsőfokú bíróság a hitelezők kijátszására irányuló adósi szándék fennállását tévesen állapította meg, mert ezen szándék kizárólag abban az esetben állapítható meg, ha az adóssal szemben olyan mértékű követelések állnak fenn, amelyeket az adós a vagyonából kiegyenlíteni nem képes. Ezzel szemben az alapítói határozat és a taggyűlési határozat meghozatalának időpontjában a felperessel szemben kizárólag a **1. társaság**-nek állt fenn követelése. Tényként elismerte, hogy a **1. társaság**. által 227.000.000 forint tőke- és járulékaik összegű követelése érvényesítése iránt peres eljárás volt folyamatban, azonban a felperes 180.000.000 forint összeg erejéig beszámítási kifogást terjesztett elő a **1. társaság**-vel szemben a szerződéses teljesítési határidő elmulasztása alapján kötbér igénye érvényesítése érdekében. A különbözeti összeg 47.000.000 forint volt, amelyre az adós megfelelő fedezettel rendelkezett, ezt a tényt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. Előadta a **1. társaság**. ideiglenes intézkedés iránti kérelme 2014-ben első fokon elutasításra került, így a taggyűlési határozat meghozatalának időpontjában – 2013. november 14-én – sem megítélt, sem lejárt vagy érvényesíthető kötelezettsége nem állt fenn a felperesnek, vele szemben végrehajtás vagy felszámolási kérelem előterjesztésére sem került sor és 2015. február 15. napján sem tudott a felperes a Fővárosi Ítéletábrla ideiglenes intézkedéséről. Ezen tények azt igazolják, hogy a **1. társaság**. hitelezői igénye a határozatok meghozatalakor még nem volt az érvényesíthetőség állapotában. E körben a bírói gyakorlatból hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.091/2015/8. számú határozatára.

A felperes tehát csak állította, de nem bizonyította, hogy a Cstv. által meghatározott konjunktív feltételek az alperes esetében fennállnak.

[24] A Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt feltételek hiánya körében azzal érvelt, hogy a Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján neki kellett bizonyítani a jóhiszemőséget és a visszterhességet. Álláspontja szerint a jóhiszemőséget bizonyította, mivel a rosszhiszemőség vélelmének megdöntéséhez az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az adós szándékáról nem tudott és nem is tudhatott, hivatkozott a Kúria BH2016.120 számú eseti döntésében foglaltakra. A Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak körében kifejtetteket megismételve előadta, hogy a taggyűlési határozat meghozatalának időpontjában, 2013. november 14-én sem megítélt, sem lejárt vagy

érvényesíthető kötelezettsége nem állt fenn a felperesnek, vele szemben végrehajtás vagy felszámolási kérelem előterjesztésére nem került sor. Mivel a felperesnek hitelezője sem volt, ezért fogalmilag kizárt a hitelezők kijátszására irányuló szándék megléte. 2015. február 15. napján a felperes nem tudott a Fővárosi Ítéltábla ideiglenes intézkedéséről hozott végzéséről, az általa előterjesztett kötbérigényt meghaladó különbözeti összegre, 47.000.000 forintra ugyanakkor megfelelő fedezettel rendelkezett.

Ezen körülmények kizárják a hitelező kijátszására, vagy a hitelezők megkárosítására alkalmas állapot előidézésére igényülő szándék meglétét.

- [25] Álláspontja szerint az ügyletek visszterhessége az elsőfokú eljárás során szintén bizonyítást nyert, a taggyűlési határozat tartalma alapján részére 10.000.000 forint prémium kifizetésének a feltétele az apartmanház ingatlanjainak 100%-os értékesítése volt, tehát a 10.000.000 forint ellenében ellenszolgáltatásként az alperes feladata az volt, hogy az apartmanház ingatlanjainak értékesítésében közreműködjön és ennek eredményeképpen az ingatlanok értékesítésre is kerüljenek. **1. tanú** tanú előadta, hogy valamennyi apartman műszaki megvalósítása és értékesítése megtörtént, a szerződések megkötésre kerültek és a prémium kifizetésére csak azt követően került sor, hogy valamennyi ingatlan értékesítéséből befolyt a vételár a felperes részére. Az ingatlan értékesítéseket – két ingatlan kivételével – a felperes sem vitatta az elsőfokú eljárás során. Ebből következően nem ellenszolgáltatás nélkül, hanem a felperes gazdálkodása és a projekt sikeressége megvalósítása következtében, a projekt komplex megvalósítási feladatának ellátásáért kapta a prémiumot. A teljesítmény nem vitatható, még ha az értékesítés körében ingatlanközvetítő is került bevonásra, és annak sem volt jelentősége, hogy ki volt ez a közvetítő. A prémium kifizetésénél nincs jelentősége ezen körülményeknek, mert csak a teljesítmény minősíthető, ami a taggyűlés jogkörébe tartozott, a kifizetés kapcsán hozott döntése tehát jogszerű volt. Ezek alapján nem lehet arra a következtésre jutni, hogy a felperes vagyonából ingyenes elidegenítésre, illetve vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalásra került volna sor. Ennek hiánya okán a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt feltételek sem valósultak meg.
- [26] Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította, hogy a prémium kifizetésére a Ptk. 3:184. § (1) és (4) bekezdésében előírtak ellenére került sor, ennek igazolására könyvszakértő kirendelését indítványozta, amely bizonyítást a bíróság mellőzött.
- [27] A második kereseti kérelem körében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettségét elmulasztotta, mivel nem tájékoztatta megfelelően a bizonyítási teherről, a bizonyításra szoruló tényekről, valamint a bizonyítás sikertelenségének következményeiről, és ezen kereseti kérelem tekintetében bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül hozta meg határozatát. Nem tájékoztatta, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása az elismerő nyilatkozat megtételének időpontjában nem vagy alacsonyabb összegben állt fenn, bírósági eljárásban nem érvényesíthető követelésen vagy érvénytelen szerződésen alapult, vagy hogy a kölcsönszerződésekből eredő tartozását a felperesnek megfizette.
- [28] A második kereseti kérelem vonatkozásában a bizonyítás keretében azt tudta volna bizonyítani, hogy a felperessel szemben elismert és nyilvántartott követelése áll, illetve állt fenn, amely beszámításra alkalmas és az a felperesi követelés összegét, a 2.000.000 forintot elérő, sőt azt meghaladó összegű.
- [29] A felperes könyvelési anyaga a felszámoló részére átadásra került, ebből megállapítható, hogy milyen összegű követelése állt fenn az alperesnek, mint tagnak a felperessel szemben. Az alperesi

követelések, amennyiben az alperesi tartozással összevetésre kerültek a felperesi követelést kioltották, amely a felszámoló rendelkezésére álló iratanyagból egyértelműen megállapítható.

A tartozáselismerő nyilatkozatok a könyvelési anyagból véletlenszerűen kiragadott okiratok, ezeket önmagukban nem lehet figyelembe venni, a felek közötti kölcsönökből eredő elszámolások kizárólag a teljes könyvelési anyag összevetésével állapíthatók meg, amelynek eredménye, hogy az alperesnek a felperessel szemben lejárt és fennálló tartozása nincs. A felperes sosem vitatta azon nyilatkozatát, hogy tagi kölcsön címén kötelezettsége volt az alperessel szemben. A felperes az első kereseti kérelem körében szakértő kirendelését indítványozta, amely bizonyítási indítvány mellőzésre került, pedig ezen szakértői eljárás a második kereseti követelés alaptalanságát is tisztázta volna.

- [30] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és alperes marasztalását a felmerült perköltsége megfizetésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával hozta meg ítéletét, a tényállást a bizonyítékok értékelése alapján helytállóan állapította meg, a jogszabályoknak megfelelő jogi következtetést vont le és érdemben helyes ítéletet hozott, így sem megváltoztatásnak, sem hatályon kívül helyezésnek nincs helye. Ezzel szemben az alperes fellebbezésében hivatkozottak és az általa előadott jogi okfejtések megalapozatlanok.
- [31] Tévesnek értékelte az alperes azon okfejtését, mely szerint azzal, hogy az érvénytelenség tárgyában az elsőfokú bíróság döntést nem hozott, az ítélet teljességének elvét megsértette volna, mert keresete marasztalásra irányult és ezen kereset szerint marasztalta a bíróság az alperest. A bírói gyakorlat szerint az érvényesség vagy érvénytelenség kérdése nem az ítélet rendelkező részére, hanem az indokolásra tartozó kérdés. Az eredeti állapot helyreállításának feltétele az érvénytelenség megállapítása, amit azonban az indokolás körében kell kifejezni.
- [32] Az ítélet nem jogszabálysértő, hiszen annak 10. oldala utolsó bekezdésében rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes sikeresen támadta meg a felperes taggyűlésen hozott döntését. Ez tartalmilag az érvénytelenség megállapítását jelenti.
- [33] Az alperesnek a 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet (továbbiakban: Veir.) megsértésére történő hivatkozása körében észrevételezte, hogy az alperes sem az általa hivatkozott 2020. április 30-ai határidőben, sem pedig a tárgyalás 2020. május 22-ei berekesztéséig nem terjesztett elő bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt, ezért hivatkozása megalapozatlan. Az a tény, hogy az alperes elmulasztotta a bizonyítás indítványozását, a bizonyítékok előterjesztését, az ő terhére esik és nem szolgálhat alapul az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.
- [34] Tévesnek és megalapozatlannak tartotta az alperes azon okfejtését, hogy a felperes társasági határozatai nem minősülnek olyan szerződésnek, illetve jognyilatkozatnak, amelyek a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján megtámadhatók. A felperes társasági határozata az alperes részére történő kifizetésről rendelkezik, ez pedig olyan egyoldalú jognyilatkozat, aminek eredménye a felperes vagyonának a csökkenése. A taggyűlési határozat egyoldalú jognyilatkozatnak tekinthető, mert az nem vitásan joghatás kiváltására alkalmas, ezért a szerződés általános szabályait kell alkalmazni rá vonatkozóan, így a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján támadhatók.
- [35] Megalapozatlannak tartotta az alperes azon előadását is, amely szerint a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjában előírt feltételek nem állapíthatók meg. Álláspontja szerint helyesen értékelte az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a Cstv. 40. § (3) bekezdése szerinti vélelmet megdönteni nem tudta, így az a) pont esetében a rosszhiszeműséget, b) pont esetében pedig az ingyenességet

vélelmezni kell. Úgy vélte, hogy az alperes a Kúria Gfv.VII.30.091/2015/8. számú ítéletét tévesen értelmezte, mert vizsgálni és értékelni kell azt, a felek tudták-e vagy kellő gondosság esetén tudhatták-e a szerződésük megkötésekor, hogy a fennálló vagy később keletkező esetleges hitelezői igények elől vonják el az adós vagyonát (BH2016.5.120). Álláspontja szerint az alperes által hivatkozott eseti döntés éppen a felperes álláspontját támasztja alá.

- [36] A második kereseti kérelemmel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az alperes előadása e körben téves és hiányos volt, mert az elsőfokú bíróság már a 4. sorszámú jegyzőkönyvben tájékoztatást adott a bizonyítási kötelezettségről, ekkor az alperes már tudomást szerzett arról, hogy e vonatkozásban őt terheli annak a bizonyítása, hogy a kölcsöntartozás nem áll fenn. A második kereseti kérelem vonatkozásában tehát az alperesnek a bizonyítás indítványozásával kapcsolatos mulasztása az alperes terhére esik.
- [37] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglalt korlátra tekintettel kizárólag a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei közt bírálta felül.
- [38] A fellebbezés az alábbiak miatt részben alapos.
- [39] A felperes az alperes ellen előterjesztett kereseteit három tényállításra alapította. Az első alapján az alperes részére a felperesi adós gazdasági társaság által prémium jogcímen átutalt 10.000.000 forint visszafizetését kérte, míg a második és harmadik tényállítás alapján a felperes által az alperes részére kölcsön jogcímen nyújtott 1.000.000-1.000.000 forint visszafizetésére kérte kötelezni az alperest.
- [40] A felperes a kölcsön visszafizetésére kötelező kereseti kérelmét az alperes 2015. január 9. és 2015. április 9. napján aláírt tartozáselismerő nyilatkozataira, valamint a felszámoló kölcsönt felmondó jognyilatkozatára alapította. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes mint kölcsönadó és az alperes mint adós között a Ptk. 6:383. §-a szerint határozatlan időre szóló kölcsönszerződés jött létre és a kölcsönökből eredő fizetési kötelezettségeit az alperes tartozáselismerő nyilatkozatba foglalta. A Ptk. 6:26. §-a szerint a tartozáselismerő nyilatkozatok tartalmával szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat megtételének időpontjában nem, vagy alacsonyabb összegben áll fenn, bírósági eljárásban nem érvényesíthető követelésen vagy érvénytelen szerződésen alapult. Az alperes a fellebbezésében azt sérelmezte, hogy e körben az elsőfokú bíróság az eljárás során nem tájékoztatta az őt terhelő bizonyítási kötelezettségről.
- [41] Az ítéletábra a rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás szünetelését követő első tárgyaláson, 2017. július 12. napján a 4. sorszámú jegyzőkönyvben a korábbi bizonyítási kötelezettségről szóló tájékoztatás kiegészítése körében az alperest terhelő bizonyítási kötelezettséget akként határozta meg: „a kölcsöntartozás tekintetében a tartozáselismerő nyilatkozatra tekintettel az I. rendű alperest (jelen ügy alperesét) terheli annak bizonyítása, hogy a 2.000.000 forint kölcsöntartozás visszafizetésre került, vagy egyéb okból megszűnt”.
- [42] Az elsőfokú bíróság tehát egyediesítetten, pontosan, határozottan felhívta az alperest, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatban foglaltakkal szemben milyen bizonyítás terheli. Az alperes a kioktatás ellenére az eljárás során tényelőadást sem tett, így erre vonatkozóan bizonyítási indítványa sem volt, ebből következően nem bizonyította, hogy nem tartozik a felperesnek. Ezt a mulasztást az elsőfokú bíróság helytállóan az alperes terhére értékelte. Ennek folytán az elsőfokú bíróságnak az alperesnek nyújtott kölcsönök felperes részére való visszafizetésére kötelező döntése helytálló, ezért ebben a részében az ítéletábra az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

- [43] A prémium kifizetésével kapcsolatos első kereset körében az elsőfokú bíróság az alábbi releváns tényeket helyesen állapította meg:
Az alperes a felperesnek tagja és 2012. február 13. napjától ügyvezetője is volt.
Az alperesi gazdasági társaság 2013. november 14-ei taggyűlésén taggyűlési határozattal prémium feladatot jelölt meg az alperes mint ügyvezető részére, a 2015. február 26-i taggyűlési határozattal a taggyűlés a kitűzött prémium feladat teljesítését elismerte és döntött annak alperes részére történő kifizethetőségéről.
A felperes könyvelési iratai szerint a 10.000.000 forint prémium, mint bér jellegű kifizetés 2015. március 19. napján került átutalásra az alperes részére.
- [44] A felperes a fenti 10.000.000 forint prémium és késedelmi kamata visszafizetésére kérte kötelezni az alperest elsődlegesen a Ptk. 3:184. §-a alapján. Másodlagosan a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontja, továbbá a (3) bekezdése és az (1a) bekezdés szerint a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezései alkalmazásával, azaz a taggyűlési határozaton, mint érvénytelen jognyilatkozaton alapuló teljesítés miatt az eredeti állapot helyreállításával kérte az alperest kötelezni a részére kifizetett összeg visszafizetésére.
- [45] Az elsőfokú bíróság a felperes által elsődlegesen megjelölt jogcímet alaptalannak ítélte.
A felperes az első kereseti kérelem elsődleges jogcímét érintően nem fellebbezett, tehát olyan fellebbezést nem terjesztett elő, ami a Ptk. 3:148. §-a szerinti jogcím alaptalanságára vonatkozó elsőfokú döntés ellen irányult volna, e tekintetben az elsőfokú bíróság döntését nem sérelmezte, ennek okán az ítélet tábla a fellebbezés koláta között a döntésnek ezt a részét nem vizsgálhatta felül.
- [46] A másodlagosan érvényesített jogcím alapján az elsőfokú bíróság a követelést megalapozottnak találta, mivel arra az álláspontra helyezkedett, hogy a taggyűlési határozat mint speciális adósi jognyilatkozat a Cstv. 40. §-a szerint megtámadható és a 40. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a rosszhiszeműséget jelen esetben vélelmezni kell. Álláspontja szerint a vagyoncsökkenés ténye is igazolt volt, továbbá a b) pont alapján az ingyenességet is vélelmezni kellett, a vélelmeket az alperes eredményesen nem döntötte meg.
- [47] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett egyrészt eljárási szabálysértésekre hivatkozva, másrészt megalapozatlanság okán.
- [48] A Fővárosi Ítélet tábla az alperes eljárási szabálysértésekre vonatkozó hivatkozásait nem találta megalapozottnak. A felperes marasztalási keresetet terjesztett elő az alperes ellen, így ennek következtében – az alperes álláspontjával ellentétben – nem az ítélet rendelkező részének kötelező tartalmi eleme az érvénytelenség megállapítása, hanem az indokolásban kell azt a bíróságnak kifejtenie, hogy az eredeti állapot helyreállítása körében a marasztalás milyen jogcímen alapul.
- [49] A Fővárosi Ítélet tábla a rendelkezésre álló iratok alapján azt sem találta igazoltnak, hogy az elsőfokú bíróság a Veir. szabályait megsértette volna az alperes részére a bizonyítási indítványai előterjesztésére biztosított határidőt illetően. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a 2020. április 22. napján kelt 26. sorszámú végzésével valóban tájékoztatta a feleket, hogy a tárgyalást be kívánja rekeszteni, továbbá arról is adott tájékoztatást, hogy az alperes felhívás ellenére a 2020. március 10-ei végzésben megjelölt határidőben bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, azonban arra is felhívta a feleket, hogy további nyilatkozataikat 15 napon belül terjesszék elő. Az utóbbi felhívás, továbbá az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság csupán 2020. május 25. napján hozta meg ítéletét, azt igazolja, hogy az alperesnek a felhívást követően elegendő idő állt rendelkezésére,

hogyan esetlegesen további bizonyítási indítványát előterjeszthesse, vagy bármely egyéb más nyilatkozatot tegyen. Az alperes azonban sem a 2020. március 10-ei, sem az április 22-ei felhívásra bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

- [50] Érdemben a felperes első keresete másodlagos jogcímének elbírálása körében az elsődlegesen eldöntendő kérdés az, hogy a felperesi gazdasági társaság taggyűlési határozata támadható-e a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján. Amennyiben a taggyűlési határozat a megtámadható szerződések vagy jognyilatkozatok körébe tartozik, akkor vizsgálható a Cstv. 40. § (1) bekezdésében előírt törvényi feltételek fennállása.
- [51] A Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, az alperes a fellebbezésében helyesen védekezett azzal, hogy jelen esetben a taggyűlési határozat nem minősíthető olyan jognyilatkozatnak, amely a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján támadható lenne.
- [52] Az ítéltábla álláspontja szerint csak azok a taggyűlési határozatok támadhatók meg a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján, amelyek az adós gazdasági társaság és valamely (általában külső) személyek között hoznak létre szerződést, kötelmi jogviszonyt, vagy a harmadik személy irányába jogokat és kötelezettségeket keletkeztetnek. A gazdálkodó szervezetnek a belső jogviszonyait érintő, azt alakító taggyűlési határozatai nem tartoznak a Cstv. 40. § (1) bekezdésében megnevezett jognyilatkozatok körébe.
- [53] A felperes által megjelölt 2015. február 26-ai taggyűlési határozat jelen esetben csak a gazdasági társaság belső jogviszonyát érintette. A fenti taggyűlési határozat felhatalmazást adott az ügyvezetőnek, hogy a saját javára a felperes pénzeszközéből kifizetést teljesítsen. Erre a felhatalmazásra, illetve hozzájárulásra a gazdasági társaság működésére vonatkozó jogszabályoknak és az alapító okiratban foglaltaknak való megfelelés érdekében azért volt szükség, mert a kifizetést a vezető tisztségviselő hajtotta végre saját javára.
- [54] Az alperes nem ezen felhatalmazás alapján tarthatott igényt a 10.000.000 forint kifizetésére, hanem a prémium kikötését lehetővé tevő munkaviszony esetén a munkaszerződés alapján történő prémium kifizetés okán, amelyre a Munka Törvénykönyve szabályai vonatkoztak volna, vagy ha a „prémium” meghatározása nem munkaviszonyon alapult, akkor a megjelölt feladatok ellátására irányuló megbízási szerződés alapján megbízási díjként tarthatott igényt a kifizetésre. Utóbbi jogviszony esetében maga a megbízási szerződés lett volna támadható a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján, azonban a felperes ilyen tartalmú keresetet nem terjesztett elő.
- [55] Mivel nem a 2015. február 26-ai taggyűlési határozat hozta létre azt a kötelmet, amelyen a felperesnek a 10.000.000 forint megfizetésére vonatkozó kötelezettsége keletkezett, hanem a 2013. évben létrejött megbízási, vagy munkáltatói aktus, így a keresetben megjelölt taggyűlési határozatnak az érvénytelenítése nem is járhatott azzal a következménnyel, hogy az alperesnek – az eredeti állapot helyreállítása keretében – visszafizetési kötelezettsége keletkezzen. A fenti taggyűlési határozat támadásával tehát a felperes az eredeti állapotot nem állíttathatta helyre.
- [56] A teljesség miatt az ítéltábla csupán utal az alábbiakra:
I. A társaság belső jogviszonyát érintő jogvita a Ptk. 3:35. §-a alapján kezdeményezhető, az e helyen szabályozott perindítás lehetősége azonban egy olyan törvényességi eszköz, amelyet céljánál és természeténél fogva nem a társaság maga, hanem a sérelmet szenvedett tag, alapító, vagy vezető tisztségviselő illetve felügyelőbizottsági tag vehet igénybe.

II. A felperes keresete arra irányult, hogy a társaság vagyonából kikerült 10.000.000 forint és járulécai visszakerüljön a felperesi felszámolási vagyonba. A Ptk. 3:184. §-a, mint hitelezővédelmi szabály korlátozó feltételekhez köti a társaság vagyonából a tag javára történő kifizetéseket. A jogalkalmazási gyakorlat szerint azonban ez a rendelkezés abban az esetben nem alkalmazható, ha az nyer igazolást, hogy munkaviszonyban álló személy részére munkabér jogcímű kifizetés történt.

III. A Cstv. 2004. május 1. napjától hatályos módosítása a korábbi szabályozást kiegészítve beiktatta a Cstv. 40. § (2) bekezdését, egyértelművé téve, hogy a szolgáltatás visszakövetelése e törvényhely alapján történhet. A Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján – ahogyan azt a Cstv. kommentárja kifejti – a visszakövetelési jog érvényesítése nem jelenti a szerződések érvénytelenné válását. A visszakövetelés a szolgáltatásként kikerült vagyonrész visszajuttatását kívánja elérni megtámadás hiányában is. A visszakövetelési jog a felek jó – vagy rosszhiszeműségétől függetlenül a szolgáltatás eredménye alapján ítélandó meg aszerint, hogy az egy hitelezőt előnyben részesített-e a többi hitelezőhöz képest és a nyújtott szolgáltatás nem minősült a rendes gazdálkodás körébe tartozónak. A Cstv. 40. § (2) bekezdése szerint a szolgáltatás visszafizetésére irányuló keresetet a jogalkotó csak azokra az esetekre tette lehetővé, amelyeknél a szolgáltatás kifizetésére a felszámolási kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző 60 napon belül került sor.

- [57] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a felperes első, 10.000.000 forint és járulécai megfizetésére irányuló keresetét elutasította, ezzel az alperes marasztalása 12.000.000 forint és járulécai összegről 2.000.000 forintra és annak járulékaira csökkent.
- [58] A felperes alperessel szembeni keresete a fellebbezési eljárás eredményeként kisebb részben alapos. A felperes az alpereshez képest 1/6-od arányban lett pernyertes és 5/6-od arányban pervesztes, így ehhez igazodik a perköltség viselése is. Az elsőfokú eljárás illetéke 720.000 forint, a fellebbezés illetéke 960.000 forint. A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés i) pontja alapján a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán a kereseti illetéket nem róta le, az feljegyzésre került. Ennek okán a 720.000 forint elsőfokú eljárási illetékből a felperes 600.000 forint, míg az alperes 120.000 forint illetéknek az állam javára történő megfizetésére köteles a Pp. 86. § (2), (3) és (4) bekezdése alapján. A másodfokon felmerült 960.000 forint fellebbezési illetéket az alperes leróta, amelyből az alperes 280.000 forint, a felperes 680.000 forint illeték viselésére köteles. A felperes által az alperesnek fizetendő perköltség körében kötelezte az ítéltábla a felperest a 680.000 forint fellebbezési illeték alperes részére történő megfizetésére.
- [59] Az eljárás során mindkét fél oldalán felmerült jogi képviselettel kapcsolatos költség. Az ügyvédi munkadíjat a Fővárosi Ítéltábla a 12.000.000 forint pertárgyértékhez igazodóan a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján – mérlegeléssel határozta meg – áfát is tartalmazóan. Az első fokon felmerült ügyvédi munkadíj 560.000 forint, míg másodfokon 280.000 forint összegben állapította meg, ezek összegéből 1/6-od (140.000 forint) rész a felperest, 5/6-od (700.000 forint) rész az alperest illeti meg, így a kettő különbözetét számítva a felperes 560.000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére köteles az alperes javára.
- [60] A felperest alperes javára 1.240.000 perköltségben marasztaló rendelkezés tehát az 560.000 forint jogi képviseleti munkadíjból és a 680.000 forint fellebbezési illetékből tevődik össze.

. Volein Anna s.k.. Kovács Mária s.k.. Bleier Judit s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró